

וירא

"והיכת אברהם את אבימלך על-אדות פאר המים אשר גילו עבדי אבימלך".
(בראשית כ"א, כ"ה)

ההגנה בידיים שלך

4000 שנות היסטוריה אינן טעות. הן פותחות את העיניים ומראות איך שורדים למרות הכול • וכיצד משיגים שמירה וביטחון?

הלב טרוף בדאגה והמחשבות לא נותנות מנוח. שוב ושוב בודקים את הטלפון, בתפילה לשלום החיילים הגיבורים שלנו, ובאישון לילה עוברים ממיטה למיטה, כדי ללטף ילד חרד. הקרקע הבטוחה נשמטה תחת רגלינו.

בכל זאת גרים ראש בביטחון: אנו נס בן 4000 שנה. בעולם שעובר שינויים מואצים כל רגע, יש עובדה שלא משתנה: היהודים בלתי ניתנים להכחדה. אנו היינו, אנו נמצאים, ואנו נהיה לנצח. לאורך אלפי שנות קיומנו טולטלנו ונאבקנו באימפריות הגדולות, החזקות, המשפיעות והבולטות בעולם, אבל כולן נמוגו מזמן והנה אנו כאן.

מארכ טוויין, מגדולי סופריה של אמריקה, הציף בשנת 1899 את העובדה המרתקת, שהיא אחת החידות המסקרנות בהיסטוריה: "המצרים, הבבלים והפרסים עלו, מילאו את הארץ בקולות ובהדר, חוללו רעש רב ונעלמו. עמים אחרים הפציעו למושך זמן ונמוגו. אך היהודי ראה את כל אלה ונשאר מה שתמיד היה. הוא לא מפגין הסתאבות, לא קמטי גיל, לא היחלשות איברים, לא האטת מרץ ולא הידלדלות ערנותו ומוחו הקודח. כל הדברים הם בני חלוף - מלבד היהודי. כל הכוחות חולפים - אך הוא נשאר. מה סוד חיי הנצח?"

מהו באמת סוד הנצח? מה הקסם ששומר עלינו 4000 שנה? כיצד לא נזרקנו לפח האשפה של ההיסטוריה, בשעה שזה קרה לכל העמים שרדפו, פצעו ושברו את רוחנו?

החזיקו בחבל

התשובה מובטחת מראש בפרשות השבוע של ספר בראשית. הקדוש-ברוך-הוא מתגלה לאברהם אבינו ומציע לו לכרות ברית נצח. ה' מצווה את אברהם להכניס את יצחק בברית מילה בגיל שמונה ימים ובתמורה מתחייב את הגדולה שבהבטחות: "וְהִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרָיִךָ לְדֹרֹתֶם לְבְרִית עוֹלָם... וְנָתַתִּי לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרָיִךָ אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם, אֶת כָּל אֶרֶץ כְּנָעַן, לְאַחֲזָתָה עוֹלָם".

האלוקים מבטיח שאימפריות יעלו וירדו, ימריאו ויתרסקו, אבל מעל אברהם זורעו ותרשו כפת ברזל. אנו נהיה בלתי ניתנים לעצירה, כמו הבורא בעצמו. והברית הזו עומדת למבחן כבר אלפי שנים, וכל הזמן מוכיחה את עצמה: מתל חי ועד אילת, מניו זילנד ועד פרו, מאלסקה ועד דרום אפריקה, בכל הגלויות ומול כל הפרעות והגזרות, יהודים

הקפידו למול את התינוקות בגיל שמונה ימים והקב"ה משיב באהבת עולם.

פרשת בחוקותיי מרחיבה את ברית ההגנה לכלל תרי"ג המצוות. התורה מבטיחה: "אִם בָּחַקְתִּי תִלְכּוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם". הקב"ה מפציר בנו, הוא אומר: שלשלתי מהשמיים חבל בן 613 נימים, אנא תפסו בו! אמצו לפחות מצווה אחת מתוך התרי"ג, שתרים אתכם מעל ומעבר לפגעי הטבע. כאשר אדם מקיים מצווה באופן אישי, הוא יוצר קשר אינדיבידואלי עם הבורא ופורש שכבת הגנה שמסוככת עליו ועל משפחתו.

מה לעשות עכשיו?

בתוך כלל המצוות שכוחן יפה לשמירה, התורה מבטיחה לגבי מצוות התפילין: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". קדושת התפילין מפילה פחד על האויב ומניסה אותו מהמערכה.

עכשיו יותר מתמיד, עלינו לאסוף הגנות רוחניות: גברים יקפידו על הנחת התפילין, נשים תתחזקנה בהדלקת נרות שבת, ילדים יתמידו בלימוד התורה ובאהבת ישראל, והמשפחה כולה תקנה אות ב"ספר התורה הכללי של עם ישראל להגנה ושמירה".

השם שמר עלינו, השם שומר עלינו, וביחד עם גבורתם האמיצה של לוחמינו נזכה לישועה והצלה למעלה מדרך הטבע, שתפתח את הדלת לנס הגאולה האמיתית בקרוב ממש.

בין כאב לתקווה
שיח פתוח על המצב, מתוך סיפור העקדה

הרב שמואל רסקין • התועדות

עמוד 3

השם היהודי הנפוץ אצל גרים
ועוד עובדות מרתקות על פרשת וירא

עמוד 3

מי אני? רב ופסיכולוג לומדים תניא, וזה מרתק

עמוד 4

ההבדל בין סדום ועמורה, לאדמה וצבויים

שאלה אחת בשבת

אנשי סדום ועמורה נענשו על פשעים חמורים שבין אדם לחברו. על האנושות להביא את העולם לפריחה ולשגשוג, ואילו מעשי שחיתות כמו גזל סותרים את כוונת הבריאה של הקב"ה, שכן גזל הוא פשע נגד הקיום התקין של העולם. לכן העונש על כך חמור ביותר - האדמה, שהיא הייצוג הבסיסי של הבריאה, נשרפה באש וגופרית. תושבי שתי הערים האחרות חטאו בחטאים כלפי שמיים בלבד, ולמרות היותם חטאים חמורים, העונש עליהם 'קל' יותר - רק בני האדם נענשו ולא אדמת העיר עצמה.

מדוע סדום ועמורה נענשו באש וגופרית, ואדמה וצבויים רק נהפכו?

המארה הטוב

הרוג בדרך, בפרשת עגלה ערופה, אומרים הזקנים "לא פטרנוהו בלא מזונות ולא הנחנוהו בלא לווייה".

ועדיין, נדרשת תוספת ביאור, מדוע חובת הליווי גדולה מאכילה ושתייה, ושכרה "עולה על הכול"? ועוד, הלוא הרמב"ם לא כותב שמי שאינו מלווה את אורחו מסכנו בשפיכות דמים, אלא "כאילו שופך דמים". זאת-אומרת, שאין הכוונה לסכנת מוות ישירה.

אני חשוב למישהו

הנה הסבר הדברים. יש שתי מצוות נפרדות: צדקה, וגמילות חסדים. הצדקה נועדה להציל את העני מחרפת רעב ממשית שמסכנת את חייו; לתת לו כסף שילך ויקנה משהו לאכול. גמילות חסדים היא לתת הלוואה לאדם, כדי שישתקם וישמור על הכבוד העצמי שלו.

וזה מה שבולט במצוות הכנסת אורחים: זו לא רק חלק ממצוות צדקה, אלא חלק מאהבת ישראל וגמילות חסדים לתת לזולת להרגיש 'בבית'. לא רק להאכיל ולהלין, אלא גם לתת לו הרגשה טובה, ותחושה שהוא חשוב עבור מישהו.

המחווה הקטנה של ליווי האורח בדרכו החוצה מעניקה לו את התחושה הנעימה הזו. הוא מבין, ששהותו בבית המארחים לא הייתה טורח עליהם, והראיה - הם ליוו אותו. לכן, בהיעדר הליווי מתבייש האורח והוא מרגיש כאילו שפכו את דמו.

(מעובד על-פי לקו"ש כה/70 ואילך, 79 ואילך)

מדוע מי שאינו מלווה את האורח בפרידתו נחשב "כאילו הוא שופך את דמו"? פרשתנו מתארת את הכנסת האורחים המופלאה של אברהם אבינו, כיצד רץ לקראתם, הושיב אותם תחת העץ, טרח סביבם, האכיל והשקה אותם. הרמב"ם מביא את מידת החסד של אברהם אבינו (הלכות אבל, יד) וכותב כך: "מצוות עשה של דבריהם (של חז"ל) לבקר חולים ולנחם אבלים... ולהכניס הכלה וללוות האורחים"... שכר הלווייה מרובה מהכול והוא החוק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה...

"וגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, שנאמר 'וירא והנה שלושה אנשים', וליוויים יותר מהכנסתן. אמרו חכמים, כל שאינו מלווה (את האורח) כאילו שופך דמים".

נשאלת השאלה, מדוע מדגיש הרמב"ם את ליווי האורחים, כדבר העיקרי והחשוב במצווה. איך מ'הכנסת אורחים' עבר הדגש ל'הוצאת האורחים' מהבית?

הדרכים שורצות סכנה

חובת ליווי האורחים מוסברת על-ידי הרמב"ם עצמו: "כל שאינו מלווה כאילו שופך דמים". בעבר היו הדרכים שורצות סכנה, מה גם שאורח זר אינו מכיר את הדרכים של העיר ועלול לתעות ולהינזק.

הגמרא (סוטה מו) אף מדגישה שהחובה הזו מוטלת לא רק על מארח פרטי, אלא היא מעמידים שומרים להדריך את האורחים בצאתם מהעיר. ולכן, במקרה של מציאת

אני מאומץ מגיל צעיר. האם אני יכול לעלות לתורה בשמו של אבי?

יש להשתמש בשמות ההורים הביולוגיים לעלייה לתורה ול'מי שבירך' וכדומה. אם כבר הוזכרו שמות ההורים המאמצים, אין צורך לחזור במידה ושמות ההורים הביולוגיים לא מוכרים בציבור.

מה מברכים על עוגיות משיבולת? שועל שיש בהן שוקולד?

מזונות, שכן שיבולת השועל היא מין דגן.

שמעתי שלא מצחצחים נעליים ביום שיוצאים לדרך. האם זה נכון?

כן, כך הורה רבי יהודה החסיד בצוואתו. הכוונה לדרך שחלה בה חובת 'תפילת הדרך'. כדאי להחמיר.

האם אודם לשפתיים טעון הכשר?

בדרך כלל אין טעם באודם ואין צורך בהכשר.

האם מותר להכניס כלים למדיח אחרי סעודת השבת?

אם כך אתם נוהגים ביום חול, מותר גם בשבת (כמובן, לא להפעיל חלילה).

האם לכבד סבא וסבתא זו מצווה?

כן, והיא נכללת במצוות כיבוד הורים.

שאלות ותשובות נספות תמצאו באתר צעירי חב"ד

סיפור ◀ הרב שניאור אשכנזי

ברגע שהיא הכי תהיה זקוקה לו. זכות המצווה שמרה עליה, וביום שמחת תורה, תמה שליחותו הנעלית בעולם.

(שבועון 'כפר חב"ד' גיליון 1230)

קטלנית. הירייה פגעה בו מהצד, בדיוק בנקודה בה האפוד לא מגן, והוא התמוטט ונפל כשהוא מנסה לאחוז בשער. תחתיו נקוותה שלולית של דם, אבל הוא לא הרפה. בשארית כוחותיו התיישב וירה צרור בישראל צאנה והוא נפל ונהרג.

רינה ההמומה לא ידעה את נפשה. היא ראתה הכול, כיצד ישראל מציל אותה ומשלם בחייו. אחר כך, כאשר היא ניגשה למשפחתו כדי לנחם אותם, התברר לה דבר מדהים: שמחת תורה זה יום הולדתו ה-31 של ישראל, ובדיוק לפני 18 שנה, ביום חגיגת בר המצווה שלו, היא אפתה למשפחתו עוגה גדולה ומפוארת בצורת ספר תורה, לכבוד היום, שמחת תורה.

ישראל, ה' יקום דמו, חי עוד ח"י שנים בדיוק, כדי להשיב על החסד שגמלה איתו

עוגה וגבורה

רינה מויאל היא תושבת העיר אופקים, הסמוכה לעוטף עזה. בבוקר שבת שמחת תורה היא התעוררה לקול האזעקות ורצה למקלט. היא הייתה בטוחה שזו עוד סבב חולף של מטחי טילים 'רגילים', כמו השגרה הקשה אליה התרגלו.

אבל אז היא הבינה לחרדתה שמדובר באירוע אחר לחלוטין: בפתח חצר ביתה עמד מחבל חמוש ונאבק לפתוח את השער. היא הביטה בו מתוך הבית בעיניים נדהמות. משלא הצליח לפתוח את שער החצר, הוא שלף מכיסו רימון כדי להשליך אותו לתוך הבית שלה. הוא תלש את הנצרה, ואז התרחש דבר מטורף: שכן בשם ישראל צאנה, מאבטח בן 31, שמע את היריות ויצא עם נעלי בית.

הוא הבחין במחבל וירה בו מהצד ירייה

השמש לא זרחה

אנו מוכי הלם, כאובים עד לשד עצמותינו וליבנו שותת דם. ובכל זאת, זה הזמן לבקש את הישועה והנחמה האחרונה

"מה היה היום הקשה ביותר עבורך?", שאלו פעם את הרבי מקלויזנבורג זצ"ל. הצדיק, שאיבד בשואה האיזומה אישה ואחד-עשר ילדים ובעצמו עונה במחנות עבודה, השיב: "היום הקשה ביותר היה יום השחרור של המחנה בידי בעלות הברית".

והוא הסביר. "כל זמן שהיינו שם, בגיהנום הנורא, וגופנו בער בגיא צלמוות, פיעמה בנו התקווה. הנה, עוד רגע קט, רק עוד מעט, ובבת אחת תבוא גאולה. השמש תעלה על הארץ, החושך יסתלק מעל פני תהום, נעלה כולנו לירושלים ולבית המקדש, תהיה תחיית המתים וגאולה שלמה. "אך ביום שהגיעו האמריקאים וחילקו לנו שוקולד", נאנח הרבי, "הם פתחו את שערי הגיהנום, יצאנו החוצה והחיים כאילו שבו למסלולם הרגיל. השמש זורחת בבוקר, הציפורים מצייצות, המים בנהר זורמים. החיים כאילו שבים למסלולם. אין קשה מזה, אין כואב מזה".

מה אמרתי בבתי האבלים

הרבי מקלויזנבורג הפך לסמל של הקימה מהאפר, מי שבגבורה בלתי תואר התרומם מהמקום השפל ביותר, הקים משפחה מחדש, שיקם את קהילתו המפוארת ובנה את חסידות צאנז המעטירה, שהמרכז העיקרי שלה הוא בצפון נתניה. המרכז הרפואי לניאדו הוא אחד הפרויקטים של האיש הגדול הזה, שעבר בין הניצולים, רומם את רוחם והשיב אותם לחיים. לצערי, בחודש האחרון ביקרתי בהרבה מאוד, הרבה מידי, בתי אבלים. נחשפתי שם לסיפורי זוועה שאיש לא מילל ולא פילל שיכולים עוד להתרחש בעולם שלנו. ראיתי אנשים אכולים מכאב וצער שאין שני להם. סיפרתי להם את הסיפור הזה. הוספתי: לפעמים נדמה שהשמש זרחה בבוקר, שהציפורים מצייצות, שהחיים חזרו למסלולם. אבל זה פשוט לא נכון. השמש לא זרחה הבוקר, הציפורים לא צייצו, והחיים לא שבו למסלולם. אינני מכיר יהודי אחד, לא בארץ ישראל ואף לא בתפוצות, שהשמש זרחה לו בבוקר בחודש האחרון, אינני מכיר מי שהחיים שלו שבו למסלולם. כולנו, כל ישראל, רקמה חיה אחת. רקמה קרועה, פצועה, שותתת דם. אבל רקמה אחת. כולנו איש אחד, וכולנו כואבים עד אין שיעור את הכאב שלכם.

יש אמונה, יש זעקה

הכאב כפול. כמו בסיפור עקדת יצחק שבפרשת השבוע, הקושי איננו רק על אובדן החיים אלא גם על ההתמודדות האמונית. אברהם איננו אמר לקב"ה: "אתמול אמרת לי 'כי יצחק יקרא לך זרע', והיום 'העלהו לי לעולה'". וזה הקושי שאנו זועקים היום, הכיזד שאחרי אלפיים שנות גלות נוראיות נשלם מחיר דמים כה גבוה! האם כך מגיע להם לבניו יחידי ואהוביו של אב הרחמים, אדון הסליחות?
הכאב הנורא שכולנו חווים, שבו השמש שלא שבה לזרוח כבאתמול, היא גם הזדמנות לתקווה. כולם מבינים שאין מקום לסבכים נוספים. העם כולו מאוחד בהבנה שכעת הגיע הזמן לפעולה אחת, סופית. משהו שמהצד השני שלו ממתנה מציאות חדשה לחלוטין.
בימי מלחמת העולם השנייה אמר אדם בכאב לרבי הרי"צ (הרבי הקודם מליובאוויטש), "שנוזה כבר לישועות ולנחמות". הרבי השיב לו: "לא ישועות ונחמות אנחנו זקוקים; לא לישועות ונחמות אנחנו מקווים. אנו צריכים ישועה אחת, נחמה אחת - אבל זו האמיתית!".
אנחנו כולנו ממאנים להינחם. המציאות האבסורדית הזו זועקת זעקה גדולה ומרה, שמגיעה מעומק הלב עד כיסא הכבוד: ריבוננו של עולם, תן לנו ישועה אחת, נחמה אחת: את הגאולה האמיתית והשלמה.

אברהם בן אברהם

אברהם אבינו היה הראשון שהכניס גרים תחת כנפי השכינה. בהלכה, גר מוגדר כתינוק שנולד. לכן, כשמזמינים גר לעלות לתורה אומרים "ועמוד פלוני בן אברהם", ולצורך תפילה עבורו קוראים בשמו "בן שרה". לאורך ההיסטוריה, גרים רבים בחרו בשם אברהם - היהודי הראשון.

הכנסת אורחים

ליבו הרחב של אברהם אבינו, וההתמסרות שהפגין כלפי אורחיו, גרמו לחז"ל לקבוע ש"גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה" (בבלי, שבת קכ"ז, א).
"החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה. מאכיל עוברי דרכים ומשקה אותן ומלילה אותן" (הרמב"ם).

עקדה בכל יום

פרשת עקדת יצחק נפרשת על פני תשעה-עשר פסוקים בפרשתנו.
שולחן-ערוך: "טוב לומר בכל יום פרשת העקדה", והסיבה: "בכדי לזכור זכות אבות".
ספר הזוהר: "אין קורבן שמבטל מגיפה כמו עקידת יצחק, שבה נאמר: 'ויעקוד את יצחק בנו'".
הרבי מליובאוויטש: "קריאת פרשת העקדה מעוררת את כוח מסירות-הנפש בכל יהודי".

אברהם אבינו בכמה מילים

בגיל 3 שנים הסיק שיש בורא אחד לעולם, והפיץ את בשורת המונותאיזם להמונים. הוא מכונה 'אבי האומה' של עם ישראל. נפטר בשנת ב'קכ"ג (1637 לפני הספירה) ונטמן במערת המכפלה שבחברון.

לשון הקודש

צדיק בסדום

אברהם מתפלל להצלת סדום ומבקש מהבורא שיחוס עליה למען הצדיקים המתגוררים בה. אממה? אין צדיקים בסדום המעוותת מוסרית, והיא נהפכת לעיי חורבות.
לוט, אחיינו של אברהם, ניצל צדיק בסדום. לא צדיק גדול, אבל בסטנדרטים של סדום - צדיק על מלא.
ובכן, 'צדיק בסדום' זו לא מחמאה גדולה. כדאי לשקול הגירה.

מוכרחים להיות שמח?

הרב עדי אלפנט: מי שמתחיל ללמוד את הפרק הראשון בתניא יפתע לגלות, שאם ציפה לפתיחה מרגשת ומעוררת בעבודת השם, כיאה לספר הבסיס של חסידות חב"ד, בפועל הוא נקלע בטעות לשיעור גמרא. אדמו"ר הזקן בעצם אוסף מקורות מכל התלמוד שמתייחסים להגדרה של האדם הצדיק, הרשע וה'בינוני', ומציג איך הם סותרים לכאורה זה את זה.

אבל זה בדיוק העניין שבעל התניא מבהיר בתחילת הלימוד: שמע קורא יקר, אתה רוצה להתחבר ל'מיינד' שלי, לרעיון המחשבה של התניא? אז העיקרון החשוב שאתה צריך לדעת הוא מי אתה, כשתבין מי אתה, תבין מה הציפיות של אלוהים ממך ומה הציפיות שאמורות להיות לך מעצמך. זה יסדר לך את הראש.

ד"ר דביר קווה: אז יש לנו צדיק, רשע ובינוני. צד את עיני משפט נפלא, כבר בהתחלה, בציטוט מהתלמוד שאומר "אפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע". וה'תניא' מקשה ושואל, מה התועלת? כלומר, אם אדם חי

שהתפרסם בארה"ב העלה שמצב הרוח משפיע גם על התפקוד הקוגניטיבי של האדם. לקחו שתי קבוצות של נסיינים ונתנו להם משימות. לקבוצה אחת הקרינו קודם תכנים של הומור, ולקבוצה השנייה הקרינו תכנים עצובים.

אחר כך הנסיינים ביצעו את אותן המשימות, והפלא ופלא - הקבוצה ה'שמחה' השיגה תוצאות טובות בהרבה מהקבוצה ה'עצובה', בתחום שנראה מנותק לגמרי מההקשר הרגשי. אנחנו רואים עד כמה השמחה היא גורם מפתח חיוני בחיי האדם, ובעבודת הבורא בכלל זה.

הרב עדי אלפנט: בקיצור, הנה שני דברים שלמדנו היום: הראשון הוא - דע מי אתה. ה'תסבוכת' סביב ההגדרות - צדיק רשע ובינוני - נועדה לתת לנו להבין שחשוב להכיר את עצמנו באמת. זה מוביל לתובנה השנייה, והיא שהשאלה 'מי אני' קריטית כדי לקיים מצוות מתוך שמחה. ושמחה היא הלוא ערך עליון.

רמז להמשך: עקבו אחרי הבינוני...

בתודעה שהוא רשע ועברייני, שום דבר טוב לא יצמח מזה. משום שגישה כזו בהכרח מובילה לדיכאון ולעצב, וזה חטא בפני עצמו. כך האדם לעולם לא ייצא מהמעגל השלילי, והוא אף יהפוך לשלילי יותר: אני רשע > אני עצוב > אני עוד יותר רשע > אני עוד יותר עצוב.

הרב עדי אלפנט: ויש כאן עוד היבט. אדמו"ר הזקן מדגיש כאן שלא רק הרובד הרגשי נפגע, אלא אפילו ההיבט הפרקטי של קיום המצוות איננו תקין, משום שאסור לעבוד את הבורא מתוך עצב אלא מתוך שמחה.

וזה נקודה חשובה מאוד, כי אדם יכול לטעון ולומר: לא מעניין אותי מי אני - צדיק, רשע, בינוני - מה זה חשוב? העיקר שאני מקיים את המצוות ועושה מה שה'שולחן ערוך' מנחה אותי. בא ה'תניא' ואומר לו: העניין הרגשי הוא רכיב מהותי מהמצווה עצמה! המצווה לשמור שבת היא לא רק לא לנסוע ברכב אלא להיות שמח ומאושר מזה שכך נראית השבת שלך!

ד"ר דביר קווה: אגב, מחקר מעניין

מצליח, הוא יתנהג בדרך מסוימת, שמביעה את הצורך הלא מסופק שלו. ילדים בעלי סף תסכול נמוך יפנו במהירות רבה להתפרצויות זעם כאשר הצרכים שלהם אינם מסופקים.

ההתייחסות שלנו

פעמים רבות אנו מגיבים להתנהגות של הילד באמירות כמו: "בבית שלנו לא מדברים ככה"; "אסור לזרוק צעצועים על הרצפה"; או "פנס לחדר שלך עד שתרגע".

ההתייחסות שממקודת בהתנהגות שלו בלבד מפספסת את לב העניין, שהוא הצורך הלא מסופק של הילד. הילד עשוי גם להרגיש בודד, ולחשוב שאף אחד לא מבין אותו. ועל כך ועוד בפרק הבא.

באדיבות ארגון 'אור הבית'

צורך של ילד

כאשר תינוק קטן רעב, הוא עושה מספר תנועות עם הפה ובמידה והוא לא מוצא את מבוקשו הוא מתחיל לבכות. באופן טבעי, אימו של הילד שומעת אותו, מבינה שהוא זקוק למשהו, והיא צפויה להיענות לצורך שלו ולתת לו לאכול. היא איננה מתייחסת לבכי כדבר בפני עצמו, אלא כסימן לכך שהצורך של הילד אינו מסופק.

צורך שלא מסופק

גם כשהם גדלים, ילדים נוהגים באופן דומה. ילד זקוק לצרכים שונים כמו אהבה, תשומת לב ותחושה שסומכים עליו. לעיתים הילד משיג את צרכיו בקלות. אם אינו

שאלה

אני אמא לבן 11, שבכל פעם שמשוה לא מצליח לו, או כשהוא לא מקבל את מה שהוא רוצה באופן מיידי, הוא מתפרץ, צועק ולעיתים משליך חפצים לכל עבר. כשהוא קורה, אין שום דרך להרגיע אותו. נמאס לי לאיים עליו ולהעניש אותו. מה אפשר לעשות?

תשובה

ילדים בעלי סף תסכול נמוך חווים את המציאות באופן שונה. בתחושה שלהם, בכל פעם שמשוה לא מסתדר להם כפי שהם רצו הם באמת מרגישים שזה סוף העולם. לרוב, לא מדובר בפנינוק או בקושי בקבלת גבולות, אלא בתחושה של חוסר אונים מוחלט. הם בטוחים שאין מוצא.

עושים מעשה טוב לניצחון עם ישראל
chabadisrael.co.il

ביחד
נעשה הרבה
יותר טוב!

